

מישפט

בין פרידמן לזקן

סיכסוך-שכנות רגיל שעניינו כבסים ואבק הגיע לפני תקיפה והתגלגל לבית-המישפט

כשקרא התובע המישטרתי לחנה פרידמן להתייצב בפני שופט-השלום, שאליו הובי אה לשם הארכת מעצרה, לא הצליחה האשה בת ה-40 לעמוד על רגליה ונזקקה לתמיכתה של הסוהרת שישבה לידה. בין חמש הנשים שישבו לידה על ספסל החשודים, באולם המעצרים בבית-המישפט השלום בתל-אביב, נראתה חנה פרידמן יוצאת-דופן. ארבעת הנשים האחרות לא התרגשו מהעובדה שהן יושבות על אותו ספסל. חלקן עשו את ההצגה המוכרת לכל שופט ושיפשו את עיניהן כדי שיאיר דימה, כאילו מכבי אחת מהן, בלונדית פרועת-שיער בעלת אף גדול ועיניים שהי איפור נמרח עליהן והותר על פניה כתי מים מכווערים, היתה קוקסינל שנעצרה עליידי המישטרה בעת שעסקה בעבודתה ככביש-רשפון לשעבר.

התובע המישטרתי סיפר לשופט כי חנה פרידמן נעצרה אחרי שהוגשה נגדה תלוי-נה מישטרה עליידי שכנתה, יפה זקן. הוא סיפר כי יפה זקן מתגוררת קומה אחת מעל חנה פרידמן, בשכונה החדשה קריית-אביב שליד כביש הטייסים. הסתבר כי מזה חודשים קיים סיכסוך בין שתי השכנות, כיוון שפרידמן טוענת כי זמי תולה במירפסת המטבח שלה כבסים רווי-מים המרטיבים את כביסתה הנקייה שלה, ומכתימים אותה. עוד טוענת פרידמן, כי זקן מנקה שתיים על מירפסת הסאלון שלה, והאבק והליכלוך חודרים לדרי-האורחים וחודריהשינה שבדירתה שלה. "אני אמות שם!" ימים אחדים קודם שנעצרה, שוב הרטיבה הכביסה של זקן את זו של פרידמן. הפעם לא הסתפקה פרידמן בצעקות המסורתיות, אלא עלתה לדירתה של זקן כשבידה דלי מים, וכשזו פתחה את הדלת בפניה הטיחה את המים ישר בפרצופה. זקן לא ויתרה, אחזה ב-שערותיה של שכנתה והחלה מושכת בהן, ועוקותיהן של שתי הנשים הבהילו לדירה את כל השכנות בכניין. הבעלים והילדים היו אותה שעה בעבודה ובבתי-הספר. פרידמן לא ויתרה, הלמה בבטנה של זקן וזו איבדה את הכרתה. נוסף על אמבולנס שהוזעק למקום, הוזעקה גם המישטרה, שעצרה את חנה פרידמן ברובמקום. לפני השופט פרצה חנה פרידמן בכבי קורע-לב, וסיפרה כי זו הפעם הראשונה בחייה שבילתה בבית-הסוהר. עוצמת הי-ועווע ניכרה היטב בפניה. היא דיברה בקול חנוק, שנבעה כי לא התכוונה לפגוע בשכנתה לרעה, רק להזהירה לבל תוסיף להטריד אותה עם הכבסים הרטובים והי-אבק.

היא לא יכלה להסתיר את שאט-הנפש שאחזה בה למראה חברותיה לספסל החשודים ואמרה לשופט: "אדוני השופט, אני עקרת-בית, אם לשלושה ילדים. בעלי עובד בעירייה. המישפחה שלנו תמיד שמרה על החוק, ועכשיו שמים אותי עם זונות וגנבות באתר המקום?"

"אדוני השופט, אני מתחננת לפניך. תן לי ללכת הביתה, אל תשלח אותי עוד הפעם לאביר-כביר! אני אמות שם!"

לא ברור אם זה היה הדבר ששיכנע את השופט, אך הוא החליט לבסוף לשלח ריה בערבות של 3000 לירות, אותה שילם בעלה שנכח באולם בית-המישפט.

דרכי אדם

מישל רוצה להיות גבר

הוא נולד בן,

גודל כבת — מכרז

עד עצמו בעד הומו ומשתוקק

ההקים בית בישראל

הגבר המשוועם שטייל באחד מרחובות צפון תל-אביב בשעת-לילה מאוחרת, הבהין בצעירה הסובת-גוף שטופפה על געלי-גבוהות-עקב בעברו האחר של הרחוב. "היא מוצאת-הן בעיני", חשב לעצמו, "אולי יילך לי איתה?" — והוא ניסה.

"גם אתה מוצאת-הן בעיני", היתה תגו-בתה המהירה. "אבל אני לא מה שאתה חושב. אני גבר".

ארבעה גילוחים. מישל מרום בן ה-21 רגיל למשוך תשומת-לב גברית בשעות הערב והלילה בגיורתו הנשית המושלמת. בפיאותיו, באיפורו המדויק עד לפרט האחרון, בבגדיו ואביזריו, שהם המילה האחרונה באופנת הנשים.

הגברים, לדבריו, אם אינם הומוסקסור-אליים, תמיד מצטערים שהוא לא אשה, אחרי שהם מתאוששים מההלם הקל ל-מראהו. "חבל", הם אומרים לו, "היית יכול להיות אשה מושלמת". בשעות היום הוא נאלץ, בלי-ת-ברירה, ללבוש ביגדי גבר ולעבוד באגף החשבון-נות של חברה תל-אביבית גדולה. אבל גם אז אינו עוזב את הבית לפני שהוא מתגלח ארבע פעמים בזו אחר זו, מזין את עור פניו בחלב-פנים, מתאפר בעדינות ומושח שפתון לח חסר צבע על השפתיים. **לירת טעות.** מישל נולד בקובלנקה, מארוקו, ובהיותו בן שנתיים עלתה המיש-פחה — הכוללת נוסף עליו שני אחים ושתי אחיות — לארץ. והתישבה בקריית-גת. אביו משרת בצבא הקבע

אמו מנהלת ביוציו המקומית. **סיפר מישל השבוע:** בטעות נולדתי בן. טעות זה לא מילה.

מישל בחיל-האוויר "הכנות אהבו אותי"

ולא רק שאמי יצרה אותי בטעות, היא גם חינכה אותי כמו ילדה ועשתה אותי הומו. למרות שהיו לה כבר שתי בנות, היא רצתה בת שלישייה. הורי כאילו ידעו מה עומד לצאת להם, ובלי כוונה קראו לי בשם שמתאים גם לבחורה.

אמא שלי נהגה לקרוא לי למיטבח, כדי שאלמד לבשל. היא היתה מבקשת שאעזור לה לסדר ולנקות את הבית, ושאעזור לה להתלבש. סבתא שלי לימדה אותי לסרוג, ועד היום אני סורג נהדר: אפור, דות, שאלים, מעילים ארוכים, כובעים וכיטויים לבקבוקים.

מדי פורים התחפשתי לילדה, ואמא שמ-חה להלביש אותי בבגדים הכי יפים של האחות שלי. למישחקים של בנים לא התקרבת. כדורגל מפחיד אותי עד היום. תמיד שיתקתי עם הבנות בקלאס ובחבל. אבא ידע שאמי עדין, אבל נתן לי לחיות כמו שרציתי רק עם הערות פה ושם, כגון למה אני מכניס מיכנסיים בתוך המגפיים ולבוש חולצות רועשות מדי. הוא דווקא גברי מאד. אני חושב שהוא לא יודע את האמת עלי, אולי קצת חושד. בגיל עשר הבנתי שאני הומו, ובגיל 12 התחלתי להתפרפר. הייתי לוקח טרמפים לבאר-שבע ומחפש בחורים בגנים הציבוריים. אבל רק כאלה עם קלאסה. מהסטייל שאני אוהב: יפים, קצת גבריים. תמיד היו סביבי בנות. הן אהבו אותי, הייתי בדרך נהדר. בחתונות הייתי ניגש לזמר של התזמורת, מלטף לו את הגב מבלי שירגיש, ומבקש את רשותו להופיע בריקודי-בטן וצ'ארלסטון.

פמד בחיל-האוויר. בגיל 16 נסעתי בפעם הראשונה לתל-אביב. באתי ישר לגך העצמאות. גברים התחילו להסתובב סביבי,

מישל בבגדי-אשה "גדלתי כמו בת"

מישל בבגדי-גבר "לא בא לי על נשים"

לא יודע מה הוא מפסיד. התחלתי לדבר על זה בחופשיות, ואבן נגולה לי מעל הלב. התייחסו אלי בכבוד. אז כבר הייתי סמל ורציתי לחתום קבע, אבל לא נתנו לי. זה לא בסדר שלא נותנים להומאים לחתום. אנשי חיל-האוויר חושבים שהם החיל הנהדר ביותר, אבל אני יודע שיש בהם המון מתרוממים.

התשוקה לילד. עברתי לגור בדירה שכורה בתל-אביב. גרתי עם חבר, והיתה לנו תוכנית להתחתן בכנסיה בבית-לחם. הכנתי כבר מיכנסיים לבנים מתרחבים, חולצה לבנה וטבעות. אבל ברגע האחרון נפרדנו. ההומאים הם רכלנים, וסיכסכו בעינינו.

עם החבר הנוכחי שלי, אני, שאותו הכרתי במסיבה של הומואים, אבי גר כבר שנה. הוא עובד בתור באר-מן במועדון. אני קורא לו "בעלי" והוא לי "אשת". אני מבשל ועושה הכל בבית. יש לנו חשבון-בנק משותף. אם הוא עובד לילה, (המשך בעמוד 62)

אבל לא הרגשתי בנות, כי זה היה מקום חדש ולא הכרתי אותם. ברחתי מהר. אמי נסעה אז לצרפת בשליחות, וכיוון שהייתי מאד קשור אליה ביקשתי לנסוע איתה. אז עדיין לא דיברתי טוב צרפתית, ואחרי היום הראשון ברחתי מבית-הספר. הכרתי בעל מועדון-לילה, והצעתי לו שאופיע אצלו כחשפנית. גילחתי את כל השערות, התאפרתי והייתי מוצלח מאד.

כשחזרתי לעבוד כמה חודשים לארץ למדתי גראפיקה. כאשר קיבלתי צו גיוס, הרגשתי לא נוח. ידעתי שבמצב כמו שלי אין לי מה להפיש בצבא. אבל השלמתי עם הרעיון, ובסופו של דבר אהבתי להיות חייל. שלחו אותי לחיל-האוויר כאלחוטן, ואחר-כך כפקיד קישור מילואים. הייתי כל הזמן עם החיילות, ואמרו שהולך לי איתן יותר מאשר לכל אחד אחר, אבל לא ידעו שלא בא לי עליהן. עד שיום אחד התעלפתי ופלטתי שאני הומו. הידיעה נפוצה בכל הכסיס. רס"ר אחד אמר לי שהוא לא מכין את זה. הסברתי לו מה עושים אצלנו, ואמרתי לו שהוא